

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120012806
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120012806.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov Mgr. Michala Polláka a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 22.2.2022, č.k. 28T/43/2020-254, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

A. B. C. D. E. A. F. , nar. XX.XX.XXXX v G.,
trvale bytom G.,

odsudzuje:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaný sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Trnava zo dňa 22.2.2022, č.k. 28T/43/2020-254, bolo rozhodnuté takto:
„Obžalovaný A. B. C. D. E. A. F. , nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom G., sa uznáva za vinného, že v období od mesiaca január 2014 až do 22.02.2022, s výnimkou obdobia od 12.08.2020 do 12.10.2020, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody, v Trnave ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky J. K. (predtým I.), i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa vyplývala priamo zo zákona č. 36/2005 o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov a výška vyživovacej povinnosti mu bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 40P/19/2018 zo dňa 09.05.2018, právoplatným dňa 10.07.2018, a to tak, že je povinný od 06.03.2018 prispievať na výživu dcéry H. sumou 70 eur mesačne, vždy do 20. dňa toho-ktorého mesiaca vopred k rukám matky J. K. (predtým I.) a hoci si bol obžalovaný vedomý svojej vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére H. I., neprejavil dostatočné úsilie nájsť a udržať si stále zamestnanie a

zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať, opakovane vlastnou vinou stratil zamestnanie a aj z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol vyradený pre nespoluprácu, pričom na výživu dcéry H. neprispel žiadnou čiastkou, čím mu za obdobie od mesiaca január 2014 do mesiaca február 2022 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške 4.408,02 eur, teda

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona

a odsudzuje sa:

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá aj primeraná povinnosť spočívajúca v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe k rukám J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. M. G. XXXX/XX, G., dlžné výživné vo výške 4.408,02 eur.“

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava a to proti výroku o treste (citácia):

„S týmito úvahami a závermi súdu, ktoré viedli k uloženiu podmiennečného trestu odňatia slobody obžalovanému, sa nestotožňujem, pričom mám za to, že súd sa pri rozhodovaní o treste dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, následkom čoho uložil obžalovanému neadekvátny trest, ktorý je v rozpore s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, § 49 ods. 1 Trestného zákona a § 49 ods. 2 Trestného zákona a nezodpovedá zásadám ukladania trestov stanoveným Trestným zákonom.

V zmysle ustanovení § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatela a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona sa ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody

Súd pri rozhodovaní o treste obžalovaného síce správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona a jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, na základe čoho uložil obžalovanému trest odňatia slobody podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, avšak nevzal do úvahy ďalšie okolnosti podstatné pre uloženie zákonného, spravodlivého a primeraného trestu.

Predovšetkým poukazujem na to, že úmyselný prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za ktorý bol obžalovaný (už právoplatne) uznaný vinným napadnutým rozsudkom, bol dokonaný dňa 20.02.2014 a dokončený dňa 22.02.2022, z čoho nepochybne vyplýva, že obžalovaný tento trestný čin páchal aj počas celej skúšobnej doby jeho podmiennečného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/33/2016 zo dňa 11.02.2016, ktorá plynula od 11.02.2016 do 12.02.2018, a protiprávny stav udržiaval ešte nasledujúce štyri roky (do dňa 22.02.2022, kedy bol vyhlásený napadnutý rozsudok). Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona je totiž pokračovacím trestným činom trvácim s prvkami hromadného trestného činu, pričom páchatel sa tohto trestného činu dopúšťa už tým, že si najmenej po dobu dvoch mesiacov v období dvoch rokov neplní svoju zákonnú povinnosť

vyživovať alebo zaopatrovať iného čo aj z nebanlivosti. Pokiaľ tak koná aj nad rámec dvoch mesiacov, už len udržuje protiprávny stav, inak povedané, v každom časovom momente pokračuje v páchaní tejto trestnej činnosti až do jej dokončenia. Dokončenie páchania skutku v uvedenom zmysle je rozhodujúce len pre posúdenie recidívy, nie však pre posúdenie okamihu naplnenia zákonných znakov uvedených v § 207 ods. 1, resp. ods. 2 Trestného zákona (t.j. okamihu dokonania činu). Je preto nutné konštatovať, že súd rozhodol v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 Trestného zákona, ktorý nepripúšťa aplikáciu ustanovenia § 49 ods. 1 Trestného zákona (t.j. opätovný podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody) v prípade, ak obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin a stalo sa tak v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody.

Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani splnenie podmienky uloženia podmieneného trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona - a síce, že vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, nie je na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný. Zo zadovážených listinných dôkazov a napokon aj zo samotnej argumentácie súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že obžalovaný bol v uplynulých desiatich rokoch až päťkrát odsúdený za rôznu úmyselnú trestnú činnosť (z toho štyrikrát počas páchania žalovaného trestného činu zanedbania povinnej výživy), pričom ani uloženie výchovného podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. OT/33/2016, či uloženie alternatívneho trestu povinnej práce trestným rozkazom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 34T/19/2016 (náhradný trest odňatia slobody vykonával od 02.10.2019 do 03.12.2019), ani samotný výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody uloženého obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 2T/86/2017 (od 27.02.2017 do 27.07.2017) nemali v prípade obžalovaného žiadny výchovný efekt a nezabránili mu v páchaní ďalšej úmyselnej trestnej činnosti (odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/21/2020 zo dňa 26.03.2020 na nepodmienený trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace, ktorý obžalovaný vykonal dňa 12.10.2020), ako aj rôznych priestupkov - napokon sám súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval preukázaný „lahostajný prístup obžalovaného k rešpektovaniu zákonov, súdnych rozhodnutí, resp. k dodržiavaniu právnych noriem všeobecne“. Lahostajným však nepochybne bol a stále je aj postoj obžalovaného k plneniu vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére H. I., na výživu ktorej obžalovaný po dobu ôsmich rokov ničím neprispel, iba potom, ako mu bolo oznámené, že je stíhaný ako obvinený z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (uznesenie o vznesení obvinenia si prevzal dňa 11.11.2020), uhradil čiastočne výživné za mesiace január 2021 až apríl 2021 v celkovej výške 240,-€.

Ďalej poukazujem na to, že hoci si bol obžalovaný vedomý svojej vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére H., neprejavil dostatočnú snahu nájsť a najmä udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné včas a riadne uhrádzať. Podľa správy Sociálnej poisťovne pobočka Trnava bol obžalovaný od roku 2014 zamestnaný minimálne u trinástich zamestnávateľov (a to prevažne na Dohodu o vykonaní práce a Dohodu o pracovnej činnosti), no z posudkov jednotlivých zamestnávateľov je zistiteľné, že pracovný pomer obžalovaného vždy trval maximálne pár dní, pričom dôvodom jeho skončenia boli neospravedlnené absencie obžalovaného (u spol. MARELL s.r.o. Trnava, SZČO C. N. B. - TVORSAD Trnava, spol. MG Building s.r.o. Trnava, spol. SAMSON Group s.r.o. Trnava, spol. IN Operation s.r.o. Bratislava), príp. spôsobenie škody zamestnávateľovi krádežou (SZČO O. P., I.). Tieto skutočnosti preukazujú, že obžalovaný nemá vytvorené žiadne pracovné návyky, ktoré by do budúcnosti (v prípade podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody) boli zárukou riadneho plnenia vyživovacej povinnosti a tiež zárukou úhrady dlhu na výživnom obžalovaným vo výške 4.408,02-€ z legálne dosiahnutých príjmov (ako záruka v tomto smere nepostačuje ani uzatvorenie Dohody o pracovnej činnosti dňa 16.02.2022 medzi obžalovaným a spol. Biogal a. s., v zmysle ktorej mal obžalovaný v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku odpracovať ešte len tri dni). Obžalovaný nemal záujem prácu si hľadať ani sprostredkované, cestou úradu práce, keďže podľa správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava bol od roku 2014 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie len raz - a to od 27.06.2018 do 12.07.2018, kedy bol z evidencie vyradený pre nespoluprácu. Na základe takto vykonaného dokazovania je nepochybné, že doterajší spôsob života obžalovaného, ktorý sa dlhodobo vyhýba plneniu svojich povinností voči nezaopatrenej dcére, ktorý má lahostajný prístup k rešpektovaniu zákonov a súdnych rozhodnutí (vrátane rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 40P/19/2018 zo dňa 09.05.2018, ktorým mu bola určená výška vyživovacej povinnosti voči dcére H.), ktorý nemá vytvorené žiadne pracovné návyky a ktorý už bol od roku 2014 štyrikrát právoplatne odsúdený za rôznorodú úmyselnú trestnú činnosť

páchanú v rokoch 2016 až 2019, nijako nenasvedčuje záveru vyvedenému súdom v napadnutom rozsudku, že v prípade obžalovaného, ktorý sa v priebehu hlavného pojednávania priznal k trestnej činnosti a túto oľutoval, nie je na jeho nápravu a na zabezpečenie ochrany spoločnosti nevyhnutne potrebné ukladať nepodmienečný trest, ale že na nápravu obžalovaného a aj pre jeho maloleté dieťa je oveľa vhodnejšie pôsobiť na obžalovaného podmiennečným trestom odňatia slobody. Ako už vyplynulo z vyššie uvedeného, obžalovanému v minulosti nezabránilo v ďalšom páchaní úmyselnej trestnej činnosti ani uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody či alternatívneho trestu povinnej práce, okrem toho ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona limituje aplikáciu § 49 ods. 1 Trestného zákona v tom smere, že za splnenia tam uvedených kumulatívnych podmienok (t.j. že obvinený spáchal úmyselný trestný čin a stalo sa tak v skúšobnej dobe jeho podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody) vylučuje, aby súd obžalovanému opätovne výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil, hoci by na to aj existovali dôvody uvedené v § 49 ods. 1 Trestného zákona (čo však v prípade obžalovaného ani nebolo preukázané). S poukazom na vyššie zmienené skutočnosti mám za to, že výrok súdu o treste, ktorým bol obžalovanému uložený podmiennečný trest odňatia slobody namiesto nepodmienečného trestu odňatia slobody je nezákonný a že uložený trest je nespravodlivý, neprímeraný a nepostačujúci pre dosiahnutie výchovného, represívneho a ochranného účelu trestu podľa § 34 Trestného zákona. Navrhujem preto, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. b) písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 22.02.2022, sp. zn. 28T/43/2020-254 vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. 1) Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dva roky, a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon tohto trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.“ Krajský súd rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko tento sa na verejné zasadnutie nedostavil. Upovedomenie o konaní verejného zasadnutia neprevzal, zásielka sa vrátila z adresy, ktorú obžalovaný uviedol na účely doručovania, ako neprevzatá v odbernej lehote. Z uvedeného dôvodu mal súd doručenie upovedomenia za vykázané fikciu. Prokurátor zotrval na podanom odvolaní.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprímeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací

súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k podanému odvolaniu nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Prokurátor podal odvolanie ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a to proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Okresný súd prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Pri ukladaní trestu sa však okresný súd dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami zákona. Pochybenie okresného súdu krajský súd vzhliadol v prvom rade v tej podobe, keď okresný súd ukladal obžalovanému podmienený trest odňatia slobody napriek tomu, že obžalovaný páchal úmyselný trestný čin aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Okresný súd ďalej odôvodnil svoje úvahy tým, že zohľadnil stav poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, a aj to, že obžalovaný opakovane pácha priestupky proti majetku, občianskemu spolunažívaniu, proti verejnému poriadku, že je osobou so sklonsmi dopúšťať sa trestnej činnosti a že má k dodržiavaniu právnych predpisov ľahostajný prístup. Napriek tomu mal okresný súd zato, že nie je nevyhnutné ukladať nepodmienený trest odňatia slobody s ohľadom na poskytnutie šance k náprave a k možnosti, aby maloletá dcéra obžalovaného mohla dostávať od neho výživné, ktoré jej právom patrí.

Tak ako správne uviedol prokurátor vo svojom odvolaní, okresný súd dostatočne nezohľadnil to, že na obžalovaného nemal pozitívny a výchovný vplyv ani predchádzajúci uložený podmienený trest odňatia slobody, ani uložený trest povinnej práce a ani samotný výkon nepodmieneného trestu. Najmä však nie je prečo domnievať sa, že práve po uložení podmieneného trestu odňatia slobody v tomto konaní si obžalovaný začne riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Treba súhlasiť s odvolacími námietkami prokuratúry, že obžalovaný nemá vytvorené žiadne pracovné návyky a dlhodobo sa vyhýba plneniu svojich povinností k nezaopatrenej dcére, a preto napriek priznaniu obžalovaného a oľutovaniu trestnej činnosti je uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v rozpore so zásadami individuálnej aj generálnej prevencie.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval a priťažujúcej okolnosti, že už bol za trestný čin odsúdený.

V rámci trestnej sadzby (1 až 5 rokov), je tak primeraným trestom trest odňatia slobody uložený v dolnej polovici trestnej sadzby, v súlade s odvolacou námietkou prokurátora. Takýto trest u obžalovaného plne zodpovedá požiadavkám zákona.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.